

«Η Πολιτική του Ποδόγυρου» είναι μια έξυπνότερα γραμμένη αμερικανική κωμωδία που μπορεί να μην έχει αξιώσεις μεγάλες να κριθεί σαν σοβαρό λογοτεχνικό είδος, όμως καταφέρνει καλά να εξασφαλίζει στο κοινό μια πολύ ευχάριστη βραδυά. Πολύς φορές — όπως και τούτη — το έξυπνο γράψιμο κι' ο καλοπλεγμένος μύθος μάς κάνουν να διασκεδάσουμε και να παραβλέπουμε αν στη σκηνή υπάρχουν μερικές απίθανότητες, αν κάποιος από τους τύπους που αναδύονται μέσα στο δράμα είναι λίγο πολύ άβαθος και μερικοί άψυχοι έντελως. Ο υπουργός, ωστόσο, που κυβερνιέται από τον ποδόγυρο, κι' ο θεϊός της γυναίκας του, που κυνηγάει μια θέση, κι' ο άλλος που την περιμένει τη θέση βασιζόμενος στη σοβαρότητα της δουλειάς του, κι' ο άλλος που την αναζητάει με τον άρριβισμό του και την καπατσωσύνη του, κι' η σύζυγος του ενδιαφερόμενου — άδικημένου που παίρνει πρωτοβουλία και πάει στον υπουργό και τὰ κάνει θάλασσα κι' απ' το θαλάσ-

σωμα αυτό βγαίνει ένα ευχάριστο τέλος της κωμωδίας, δεν είναι καθόλου απίθανο πράγματα, όπως κάποια σημεία του μύθου, σαν που βρίσκονται τὰ τρία πρόσωπα στα χειμερινά σπόρ, οι κλήσεις στα γεύματα κ. ά. Άλλά ο συγγραφέας δε θέλησε να σκαλίσει βαθύτερα και περιορίστηκε στο επιφανειακό δόσιμο. "Ετσι κι' οι τύποι του έργου σχεδόν μόνο αυτή την επιφάνεια υπηρετούν και δεν τους χρειάζεται να γεμίσουν τον εαυτό τους με ζωντανή πνοή. Πάντως, δεν ενόγλουν, δεν προδίνουν την πρόθεση του συγγραφέα και η παράσταση προχωρεί χαριτωμένα και διασκεδαστικά.

Ο θίασος Ανδρεάδη ανέβασε το έργο μ' επιμέλεια. Ερμηνεία που δεν απαιτεί εξαιρετικό πλάσιμο από τον ηθοποιό, είναι εύκολωτερη και πετυχαίνει με λιγώτερο κόπο αποτέλεσμα καλύτερο. Η χάρη της κ. Ανδρεάδη υπηρέτησε ωραία την παράσταση. Επίσης, το παίξιμο του κ. Αποστολίδη, που την προσπάθειά του να κάνει τύπο τον υπουργό, πρέπει να του την εκτιμήσουμε. Έκουράστηκε ίσως για να κρατήσει

ομοιογένεια στο παίξιμό του από την αρχή ως το τέλος, όμως σε πολλά σημεία ήταν χαρακτηριστικός και πλούσιος σ' έκφραση. Η δις Ξανθάκη κι' ο κ. Χριστογιαννόπουλος δυσκολεύτηκαν να κρατήσουν τους ρόλους τους. Έλειπε από την πρώτη ή άνεση και μαζί με τον κ. Χριστογιαννόπουλο δείχναν να μην είναι ηθοποιοί που πλάθουν τους ρόλους τους. Γι' αυτό το απ' την αρχή ως το τέλος, όπως φοβούμαι και σε κάθε τους άλλη εμφάνιση, είναι πάντα αυτοί που μάς παρουσιάστηκαν, όταν τους πρωτοείδαμε στη σκηνή. Τους άλλους δύο ρόλους του έργου, τους έπαιξαν με ζωντανό αυθόρμητισμό και τους εκράτησαν ωραία οι κ. κ. Δαμασιώτης — του θεϊού της υπουργίνας — και Μορίδης — του σύζυγου της ηρωίδας. Ένα γοργώτερο τέμπο σ' όλη την παράσταση, θά ήταν ασφαλώς προς όφελός της.

Το σκηνικό, χωρίς ξεχωριστό γούστο, ήταν καμωμένο, χωρίς αξιώσεις στο συμβατικό πνεύμα των «σαλόν φερμέ» του ρουτινιέρικου θεάτρου.